# Meritxell Neddermann: Del Parnàs i Shakespeare a renegar dels festivals

## Aquest dissabte presenta Figueres el seu tercer àlbum, «Clàssic Electro Drama», on reuneix la formació clàssica amb sons electrònics per donar cos a un treball pop fora de l'habitual

Meritxell Neddermann va publicar l'octubre el seu tercer àlbum d'estudi, Classic Electro Drama, un projecte amb tres potes que dissabte presenta dissabte (21 h) a La Cate de Figueres, amb data pendent a Girona després que es cancel·lés el concert previst a la sala Platea a principis de mes. De moment, el directe ja ha passat per Barcelona Toulouse i Vic, que han descobert un disc «on he volgut fer present la meva tradició clàssica, amb el piano, però, a l'hora de jugar, hi ha molts sons que venen dels sintetitzadors, cintes de gravació, efectes analògics... i, per les lletres de les cançons, vaig posar això de drama», aclara Neddermann. El resultat és tota una simfonia, amb el seu interludi, un repris i una coda final amb la veu de Pau Casals, un format que s'allunya de l'àlbum pop tradicional. «No es veu gaire, aquest format», afirma l'artista, que «no sabia si encaixar-ho, però és com escric i forma part de mi, així que vaig pensar, per què no fer-ho, si em surt natural? Posar-li noms clàssics m'ha ajudat a estructurar-ho encara millor».

En directe, Neddermann posa la veu i teclats, i s'acompanya de Magalí Datzira al baix i al sintetitzador i de la cassanenca Estefanía Chamorro a la bateria. Surt un concert «molt fresc i molt viu, diferent al disc», afirma. Per la durada del treball, d'uns vint-i-cinc minuts, pot repassar gairebé totes les cançons, a més de tocar-ne de Suelta (2023) i In the Backyard of the Castle (2020), els seus dos àlbums anteriors. «No ha sigut buscat, quan ho vaig posar tot junt vaig veure que durava menys de mitja hora, però vaig pensar que tampoc faria una cançó només perquè l'àlbum fos més llarg», apunta Neddermann.

El primera tema de Classic Electro Drama, que en té en català, castellà, i acaba en anglès, és Un Gradus ad Parnassum, referència a uns tractats d'harmonia del segle XVII i a una col·lecció de peces del compositor Muzio Clementini. Aquest apropament al Parnàs, és a dir, al mont on la mitologia grega diu que habiten les Muses, comença amb un estudi de piano «que fa una fantasia impressionista, i després entra el que és el disc, la banda, els efectes» i, és clar, la lletra, que obrint amb un «Queda't aquí, ben a prop meu, no tinguis pressa...» ja convida a entrar en la música.

Una altra de els cançons potents de l'àlbum és Royalties, que resa «no vull fer una cançó comercial, sempre he dit que voldria buscar algo especial». Amb ironia, l'acaba fent, i això «agrada» l'artista, que admet que «encara no sé desgranar la triple ironia que hi ha en la cançó. Sempre he pensat que podria fer una cançó comercial, però no la volia fer per guanyar molts royalties (diners en drets d'autor), i parlant d'això potser ha sortit el més comercial, així que, ja que hi som, espero que me'n faci guanyar!», somriu.

La lletra també renega dels macrofestivals: «sempre està tot ple de drogues i la gent no em deixa passar entremig [...] però al final si tinc una d'aquelles polseres hi vaig encara que estigui plovent».

«No hi soc massa avesada, personalment, als festivals, però entenc que amb el capitalisme aquest tipus d'exposició va bé. Té coses bones i dolentes», comenta Neddermann. A més, allà, cosa que no tracta la lletra, «la música no està molt viva, l'espectacle sí, però ha d'estar tot mega preparat, amb seqüències ajustades. T'ho passes molt bé, però en una sala l'experiència és molt diferent i prefereixo aquesta, més privada». Aquest, de fet, és el format habitual dels seus concerts.

Notícies relacionades

Amb Titània, l'àlbum també fa una picada d'ullet a un dels grans noms de la història de la literatura, Shakespeare, a qui Neddermann va arribar, en aquest cas, a través d'una composició Felix Mendelssohn. El romàntic va musicar El somni d'una nit d'estiu, en què Neddermann va inspirar-se per unes melodies i acords. Llavors, «vaig pensar de fer una lletra que parlés de l'obra, i vaig trobar aquest cas (el de la fada Titània, enamorada d'un ruc per un encanteri fins que aquest es desfà i s'adona de la seva bogeria), que em feia molta gràcia. T'enamores i, al cap d'una estona, et dius "qui és aquesta persona?"». Titània reapareix en el repris instrumentalment amb un saxo soprano.

Subscriu-te per seguir llegint

*Font de l'article: https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/11/25/meritxell-neddermann-parnas-shakespeare-renegar-136171263.html*